

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi T.S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 stycznia 2014 r.

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko T. S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli ewentualnie zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 lipca 2016 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 stycznia 2016 r.,

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
adwokatowi M. P. kwotę
2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o stawkę
podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej T. S. w postępowaniu
zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 9 stycznia 2016 r. oddalił wniosek T. S. o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 30 stycznia 2015 r. (pkt 1) i odrzucił zażalenie na postanowienie tego Sądu o odrzuceniu skargi T. S., która została złożona od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że do uchylenia terminu do złożenia zażalenia na postanowienie z dnia 30 stycznia 2015 r. doszło w wyniku zawinienia skarżącego (168 § 1 k.p.c.). Jeżeli skarżący powoływał się na stan depresji, to do zaostrzenia choroby doszło dopiero we wrześniu 2015 r., gdy zgłosił się do lekarza, natomiast wcześniej nie widział potrzeby podejmowania stosownego leczenia. Poza tym do akt sprawy nie zostało dołączone oświadczenie pozwanego zawierające treść o zwolnieniu pełnomocnika z obowiązku wniesienia wspomnianego zażalenia.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik skarżącego podnosił naruszenie art. 168 § 1 k.p., a także art. 169 § 2 w zw. z art. 6 k.c. i wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Do zażalenia dołączył notatkę urzędową z dnia 19 lutego 2015 r. na okoliczność zwolnienia go przez reprezentowaną stronę z obowiązku wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 30 stycznia (k. 99 akt sprawy).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozstrzygnięcie o oddaleniu wniosku o przywróceniu terminu do wniesienia zażalenia należy niewątpliwie do kategorii niezaskarżalnych postanowień, o którym wspomina art. 380 k.p.c. Warunkiem niezbędnym do rozpoznania takiego postanowienia, mającego wpływ na wynik sprawy, jest zamieszczenie we wniesionym środku odwoławczym (w danej sprawie - w zażaleniu) stosownego wniosku i powołanie się na przepis art. 380 k.p.c. W przypadku środków odwoławczych, wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników, wniosek taki powinien być wyraźnie i jednocześnie sformułowany w treści zażalenia (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2006 r., I CZ 53/06, Izba Cywilna 2007, nr 12, s. 49).

Gdyby jednak przyjąć, że wspomniany wniosek nie musi być wprost sformułowany i mógłby wynikać implícite z samej, ogólnej treści zażalenia, należy stwierdzić, że kwestionowanie rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, zawartego w pkt 1 zaskarżonego postanowienia, jest nieuzasadnione.

Jeżeli skarżący jako przyczynę powodującą uchybienie terminowi do złożenia zażalenia na postanowienie z dnia 30 stycznia 2015 r. wskazał własny stan zdrowia (stany depresyjne), to Sąd Apelacyjny - analizując przedstawioną mu dokumentację medyczną - trafnie zauważył, że do zaostrzenia się stanu tej choroby doszło dopiero jednak we wrześniu 2015 r. i wówczas skarżący uznał za niezbędne skorzystania z pomocy lekarskiej. Tymczasem kwestionowane orzeczenie zapadło w dniu 30 stycznia 2015 r., czyli 7 miesięcy przed zaostrzeniem się choroby skarżącego. Nie sposób w takiej sytuacji twierdzić, że skarżący nie złożył w terminie środka odwoławczego bez swojej winy w rozumieniu art. 168 § 1 k.p.c., skoro wniosek o przywrócenie terminu złożył osobiście dopiero w listopadzie 2015 r. (k. 53 akt sprawy).

W ustawowym terminie zażalenie wniósł także ustanowiony pełnomocnik skarżącego z urzędu. Sąd zwrócił się do pełnomocnika o uzupełnienie wniosku pozwanego z dnia 3 listopada 2015 r., tj. o uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających wnioski oraz o dokonanie czynności procesowej objętej wnioskiem (k. 53 i 59 akt sprawy). Sąd Apelacyjny zauważył, że pełnomocnik nie wykazał odpowiedniego oświadczenia skarżącego, iż został zwolniony od obowiązku wniesienia zażalenia na rzecz reprezentowanej strony. Niezależnie od tego, czy miało miejsce zwolnienie (wyraźne lub inne) pełnomocnika od wniesienia zażalenia od postanowienia z dnia 30 stycznia 2015 r. i w jaki sposób ostatecznie taka okoliczność została wykazana, Sąd Apelacyjny trafnie ustalił, że stan choroby skarżącego nie uniemożliwiał mu wniesienia w terminie zażalenia od wspomnianego postanowienia, a środek taki nie został także wniesiony przez reprezentującego stronę pełnomocnika z urzędu.

W tej sytuacji należało oddalić zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., 108 § 1 k.p.c. i §§ 6, 13, 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

jw

eb